

ת"פ 49057/06/21 - מדינת ישראל נגד סדר שריף

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 49057-06-21 מדינת ישראל נ' סדר(עציר)

בפני	כבוד השופטת חגית מאק-קלמנוביץ
בעניין:	המאשימה:
	מדינת ישראל
	ע"י ב"כ עוה"ד יעל ריצ'קר
נגד	
הנאשם:	סדר שריף
	ע"י ב"כ עוה"ד ליאור ששון

גזר דין

כתב האישום וטיעוני הצדדים

1. הנאשם הודה והורשע בהסדר טיעון שלא כלל הסכמה בעניין העונש בעבירות של סיוע להשגת גבול, עבירה לפי סעיף 447(א)(1) יחד עם סעיף 32 לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: **החוק**); חבלה בכוונה מחמירה, עבירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק, וחבלה במזיד ברכב, עבירה לפי סעיף 413 יחד עם סעיף 29 לחוק. על פי כתב האישום המתוקן שהוגש במסגרת ההסדר, ביום 10.6.21 עובר לשעה 11:00 הגיע הנאשם יחד עם אחר שזהותו אינה ידועה למאשימה לרחוב הכלנית 28 במבשרת ציון (להלן: **הבית**) כשהוא נוהג ברכב מסוג קיארה אופטימה מ.ר. 91641101 (להלן: **הרכב**), והאחר יושב במושב הנוסע. האחר ניסה ללא הצלחה לפתוח את שער הגדר החיצונית של הבית. הנאשם החנה את הרכב בסמוך לבית, האחר טיפס מעל הגדר ונכנס לחצר הבית, ולאחר מכן קפץ בחזרה מעל הגדר, נכנס לרכב והשניים החלו בנסיעה ברחוב הכלנית. אישה שהבחינה במתרחש דיווחה למשטרה, ובעקבות זאת הוצבו חסימות משטרתיות ברחובות הסמוכים, למניעת הימלטות החשודים.

2. במקביל הגיע השוטר איתי ליכטנטל לרחוב הכלנית כשהוא לבוש מדי משטרה ונוסע ברכב לבן, הוא חסם את הרכב, ניגש למושב הנוסע, צעק "משטרה לפתוח את הדלת" וניסה לפתוח את דלת הרכב שהיתה נעולה. הנאשם נסע במהירות בהילוך אחורי ופגע קלות ברגלו של השוטר איתי. השוטר שחש סכנה לחייו שלף את נשקו וניסה לשבור באמצעותו את חלון הרכב ללא הצלחה. הרכב נמלט והשוטר דלק אחריו, תחילה ברגל ולאחר מכן ברכב.

3. בינתיים, לצורך חסימת הדרך, הועמדה ניידת שחסמה את רוב נתיב הנסיעה בצומת הרחובות הכלנית והשלום. כמו כן הועמדה ניידת נוספת ברחוב השלום. בניידת החוסמת היו השוטרת שלי בלומה כהן ועימה פקחית שיטור עירוני שירן בן ברוך. השתיים יצאו מהניידת החוסמת. השוטרת נופפה בידיה לנאשם לעצור את הרכב, אולם הנאשם שעט לעבר המחסום בנהיגה מהירה, ניסה להשתחל לרווח בין הניידת החוסמת לניידת הנוספת תוך ביצוע פניה חדה. במהלך

הפניה פגע הנאשם בעוצמה בטמבון הניידת החוסמת, הניידת עצמה הועפה מעוצמת התאונה ופגעה בשוטרת שלי שעמדה מאחוריה, והיא נפלה למדרכה.

4. בניידת הנוספת נהגה השוטרת יפה טדסה ועימה היתה השוטרת נועה לוי. בעת שהנאשם פנה ימינה השוטרת נועה לוי ניסתה לצאת מהניידת ופתחה את הדלת. הנאשם פגע במהלך נסיעתו בדלת הניידת הנוספת באופן שהדף את השוטרת פנימה ורגליה נמעכו בין הדלת לניידת.

5. הנאשם נמלט והמשיך בנסיעה מהירה ברחוב השלום. לאחר זמן קצר נעצר ברחוב השקמה כשהוא ברכב בגפו. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו לשתי השוטרות כאבים והם נזקקו לטיפול רפואי. כמו כן נגרמו נזקים לשתי הניידות. במהלך הנסיעה נשא הרכב לוחית זיהוי קדמית שאינה שייכת לרכב ואינה תואמת את לוחית הזיהוי המקורית שהותרה מאחור. הלוחית הקדמית המקורית נמצאה ברכב. כמו כן, בעת מעצרו של הנאשם נמצאו ברכבו מברגה, מוט ברזל חלוד, מברג ומוט פלסטיק.

6. **ב"כ המאשימה** ביקשה לקבוע מתחם ענישה בין 4-8 שנות מאסר, ולגזור על הנאשם 5 שנות מאסר ועונשים נלווים, כולל פיצוי לשתי נפגעות העבירה. בנוסף ביקשה לחלט את הרכב בו בוצעה העבירה. בטיעוניה טענה כי הנאשם פגע בערך של חיי האדם ושלמות הגוף, כאשר סיכן הן את השוטרים המעורבים והן את משתמשי הדרך. היא ציינה כי שתי השוטרות שנפגעו נזקקו לטיפול רפואי, וגם הניידות ניזוקו. היא הפנתה לפסיקה שעמדה על ההרתעה הנדרשת נגד "תופעת המרדפים". עוד טענה ב"כ המאשימה כי העבירה של חבלה בכוונה מחמירה היא עבירה חמורה שהעונש הקבוע בצידה הוא 20 שנות מאסר, כי לנאשם היתה שליטה מלאה על מעשיו, כי פעל ממניע של בצע כסף וכי הנזק שעלול היה להיגרם כתוצאה מהמעשים הוא עצום והאירוע עלול היה להסתיים גם בפגיעה קטלנית. היא טענה כי הענישה הנוהגת אינה השיקול היחידה בקביעת המתחם והעונש, וביקשה לתת את הדעת גם על הצורך בהרתעה. כמו כן הדגישה כי במקרה זה הורשע הנאשם גם בעבירה נוספת של השגת גבול. לנוכח האמור ביקשה לקבוע מתחם כאמור לעיל. לעניין העונש במסגרת המתחם טענה ב"כ המאשימה כי לנאשם אין הרשעות קודמות, הוא קיבל אחריות והביע חרטה, אך מאידך שירות המבחן התרשם מקושי בנשיאה באחריות, ונמנע מהמלצה בעניינו של הנאשם.

7. **ב"כ הנאשם** טען כי אין מדובר במרדף ממש אלא לכל היותר ב"בריחה קטנה" למרחק של 800 מטרים. כמו כן ציין כי הוגשה נגד הנאשם תביעה אזרחית בשל הפגיעה בניידות, וכי הנזק שנגרם לשוטרות היה מינורי ולא הוגשו מסמכים רפואיים לגביו. בנוגע לכתב האישום המתוקן בו הורשע הנאשם ציין הסניגור כי כתב האישום המקורי כלל עבירות חמורות יותר, וכי התיקון נעשה גם בשל קשיים ראייניים. לדבריו הנאשם, שהיה בעת ביצוע העבירה בן 26, התלווה לאדם שאינו מכיר במטרה לבצע עבודות שיפוצים, ועצר בסמוך לבית לאחר שאותו אדם טען בפניו שהוא צריך להביא מהמקום כלים לצורך השיפוצים. הנאשם המתין ברכב, הוא נלחץ מהגעת השוטרים ו"בטיפשותו" ברח מרחק של כמה מאות מטרים עד שנעצר בסוף הרחוב. לטענת הסניגור אמנם אין ספק שהנאשם צריך היה לסגת מיד כשהשוטרים ביקש ממנו לעצור, אולם הנאשם לא תכנן את האירוע, לא היה הרוח החיה מאחוריו, הוא הגיע לעבוד בשיפוצים ולאדם האחר היו תכניות אחרות. לאחר האירוע, האחר יצא מהרכב וברח, ועד היום טרם נתפס, בעוד הנאשם נשאר ברכב והמתין לשוטרים.

8. הסניגור הפנה לתסקיר שירות המבחן וציין כי הנאשם הבין שטעה והצר על מעשיו. לדבריו הנאשם נקלע לסיטואציה אך אינו בעל דפוסים עברייניים והוא בן למשפחתה נורמטיבית. הוא ציין כי שירות המבחן המליץ להימנע מהטלת עונש מאסר אשר עלול להעמיק דפוסים עברייניים שאינם קיימים אצל הנאשם, ולאחר שהפנה לפסיקה ביקש לקבוע מתחם ענישה בין 12-24 חודשי מאסר. לטענתו יש למקם את הנאשם בתחתית המתחם, מאחר שמדובר בצעיר

ללא עבר פלילי שהודה והביע חרטה בהזדמנות הראשונה. הנאשם סיים 12 שנות לימוד והיה עתיד ללמוד חשבונאות.

9. ב"כ הנאשם התייחס גם לתסקיר שירות המבחן וטען כי הוא לוקה בחסר, וכי הנאשם חש שלא הצליח "להביא את עצמו בפני שירות המבחן", כאשר המפגש עם קצינת המבחן נעשה בזום ובתיווך מתורגמנית. עם זאת טען הסניגור כי גם התסקיר הקיים חיובי וכולל הבעת חרטה ואחריות, מודעות והבנה לחומרת המעשים ולהשלכותיהם, והתרשמות חיובית ממשפחתו ומסביבתו של הנאשם. הסניגור ביקש להושיט יד לנאשם, לגזור את עונשו בתחתית המתחם ולהסתפק בתקופת מעצרו.

10. הנאשם עצמו הביע חרטה וצער על מעשיו. לדבריו הוא עבד במשך 5 שנים, מיד עם כניסתו למאסר הבין שזה אינו מקום בו הוא אמור להיות וזו הפעם הראשונה והאחרונה שיהיה בבית הסוהר. הנאשם הביע רצון להתחיל מחדש את חייו, לחזור לעבודה ולהקים משפחה.

11. אביו של הנאשם הצטרף לדברים, ואף הוא חזר על כך שהנאשם, בנו הבכור, עשה טעות, יקבל את עונשו ולא יחזור על כך. הוא הביע תקווה שהנאשם ישוחרר בהקדם ולא יישאב לתוך הכלא וילמד מעבריינים.

מתחם העונש ההולם

12. מעשיו של הנאשם החלו אמנם כעבירת רכוש שאינה מן החמורות, אך בהמשך התפתחו למעשים חמורים יותר של אי ציות להוראות והימלטות משוטרים, אשר גרמו גם לפגיעה בגופן של השוטרים ולנזק לרכוש. אי הציות לשוטרים פגע בעקרון של שלטון החוק והחובה להישמע לרשויות האכיפה. נהיגתו המסוכנת של הנאשם העמידה בסיכון הן את השוטרים עצמם והן את כלל משתמשי הדרך, והיתה עלולה לגרום לפגיעות קשות ואף לקיפוח חיים. עם זאת יש לציין כי בשונה ממקרים דומים, הנאשם שבפני לא הואשם (גם לא בכתב האישום המקורי) בעבירות המבטאות את עיקר חומרתם של המעשים: כתב האישום המתוקן, כמו גם המקורי, אינם כוללים עבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, ואף לא עבירה של נהיגה בפזיזות או ברשלנות. בכך, במידה רבה, ניטל עוקצם של המעשים. שכן העבירה החמורה ביותר בה הורשע הנאשם היא העבירה של חבלה בכוונה מחמירה, אשר נסיבותיה במקרה זה אינן מן החמורות, שכן הפגיעה בשוטרים אינה חמורה במיוחד, ולא הובאו לגביה מסמכים רפואיים או נתונים כלשהן מלבד עצם הפגיעה בהן. ואילו המעשים החמורים יותר - הנהיגה המסוכנת, ההימלטות מהשוטרים וההימנעות מלהישמע להוראותיהם - לא קיבלו ביטוי ישיר בהוראות החיקוק. בנסיבות אלו קשה לייחס את מלוא המשקל לפסיקה ולאמירות הנורמטיביות בנוגע לעבירות התעבורה החמורות, למרדף ולהימלטות, אשר הנאשם כלל לא הואשם בהן.

13. ב"כ המאשימה הפנתה לע"פ 9750/09 אולג ליפייקו נ' מדינת ישראל (6.10.10) (להלן: **עניין ליפייקו**), שם נאמר:

"בית משפט זה נדרש לא אחת, ולמרבה הצער לעיתים תכופות מדי, לעבירה הנמצאת בליבו של תיק זה ול'תופעת המרדפים' אשר קנתה לה אחיזה במחוזותינו. תופעה חמורה זו, קוראת תיגר על שלטון החוק ושמה לאל את ביטחונם וחייהם של המשתמשים בדרך. האיסור הפלילי על סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה הינו אחד האמצעים להתמודדות עם תופעה חמורה זו, ורף הענישה החולש על העבירה משלים את המאמצים למיגורה. האינטרסים החשובים שבבסיסה של העבירה, שכיחותה של תופעת המרדפים, והקטל המתמשך בכבישי ארצנו חיזקו את משקלו של האינטרס הציבורי בדבר הרתעת העברין והציבור כולו, והובילו לקביעתו של

רף ענישה מחמיר. הענישה המקובלת עומדת כיום על מספר שנות מאסר ומספר שנות פסילה מלהחזיק או לקבל רישיון רכב..."

14. להוכחת רמת הענישה הנוהגת הפנתה ב"כ המאשימה לפסקי דין אלו:

· בעניין **ליפייקו** הנ"ל, הורשע המערער גם בעבירה של סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה ובנהיגה תחת השפעת אלכוהול. מדובר במרדף של ממש שכלל ניידת משטרה עם אורות מהבהבים וכריזה, מתואר כי המערער נהג בפראות ובמהלך המרדף אף נפגע אחד השוטרים ברגלו. המערער שם נדון ל-32 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. ערעורו נדחה.

· בע"פ 5626/14 **מרק לנקין נ' מדינת ישראל** (2.8.15) הורשע המערער בסיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, בהפרעה לשוטרי במילוי תפקידו, בנהיגה בפסילה ובנהיגה ללא רישיון נהיגה תקף. שם מדובר באי ציות לשוטרים ובעקבותיו נסיעה פרועה וממושכת תוך ביצוע עבירות תעבורה חמורות, ביניהן חציית חמישה צמתים באור אדום, נסיעה על שטח הפרדה, נסיעה בניגוד לכיוון התנועה ועוד. המערער באותו מקרה נמלט מהרכב ונתפס רק לאחר מרדף רגלי. נקבע מתחם בין 30-60 חודשי מאסר בפועל, והמערער, בעל עבר פלילי ועבר תעבורתי מכביד, נדון ל-50 חודשי מאסר בפועל, פסילה בפועל למשך 4 שנים ועונשים נוספים.

· ע"פ 6059/15 **זוהיר סלאמה נ' מדינת ישראל** (10.8.16) - המערער הורשע לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה; הפרעה לשוטרי בעת מילוי תפקידו; נהיגה ללא רישיון נהיגה ונהיגה ללא פוליסת ביטוח; נהיגה בקלות ראש שגרמה לתאונה בה ניזוק רכוש ואי ציות לאור אדום ברמזור. גם במקרה זה מדובר במרדף שכלל חציית 4 צמתים ברמזור אדום, עקיפות מסוכנות, פגיעה בניידת ועוד. הרכב נעצר לאחר שהתנגש בניידת, והמערער נעצר רק לאחר מרדף רגלי. הוא נדון לעונש של 5 שנות מאסר בפועל, הפעלת שני מאסרים מותנים במצטבר כך שבסך הכל עמד העונש על 74 חודשי מאסר בפועל, ועונשים נלווים.

· ע"פ 285/13 **אברהם מוסטפא נ' מדינת ישראל** (24.10.13) - גם במקרה זה מדובר בעבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, בנוסף לנהיגה תחת השפעת משקאות משכרים, ללא רישיון נהיגה תקף וללא תעודת ביטוח. המרדף כלל עבירות חמורות ביניהן נסיעה בנתיב הנגדי וברכבו של המערער נמצאו סמים מסוכנים. המערער נדון ל-42 חודשי מאסר בפועל, והפעלת מאסר על תנאי של 4 חודשים, מחציתו בחופף ומחציתו במצטבר.

· המאשימה הפנתה גם לע"פ 1122/15 **מדינת ישראל נ' עאדל אבו בלאל** (23.5.16), אולם הנסיבות שם שונות לחלוטין ופסק הדין אינו רלוונטי לנדון כאן.

15. מהאמור עולה כי פסקי הדין אליהם הפנתה ב"כ המאשימה, רובן ככולם, רלוונטיים לענייננו באופן חלקי בלבד. שכן כולם דנים במרדפים בהיקפים משמעותיים, שנלוו אליהן עבירות תעבורה חמורות. בענייננו, הנאשם נמלט אמנם מהשוטרים ונסע מרחק כלשהו (שלא צויין), אולם לא התנהל אחריו מרדף, והנאשם לא הואשם ולא הורשע לא בסיכון חיי אדם בנתיב תחבורה ולא בעבירות תעבורה כלשהן.

רמת המסוכנות והחומרה אינה דומה, וממילא לא ניתן לבסס את מתחם הענישה על הפסיקה אליה הפנתה המאשימה.

16. הסניגור הפנה למספר פסקי דין. חלקם עוסקים בידיוי אבנים ובקבוקי תבערה לעבר שוטרים, ואינם רלוונטיים

לעניינו.

כמו כן הפנה הסניגור לע"פ 5501/20 **ידידיה אברהם גאל דור נ' מדינת ישראל** (13.6.21). המערער שם הורשע בהסדר טיעון בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה ונהיגה ללא רשיון. המערער מסר לשוטר פרטים מזהים שאינם נכונים, והם הודיעו לו שהוא מעוכב. הנאשם חזר לרכבו, החל בנסיעה איטית, שוטר נתלה בידיו על הרכב וקרא לו לעצור, אך המערער התעלם מכך והאיץ את מהירות נסיעתו. לאחר נסיעה של כ-100 מטר השוטר "עף" מהרכב ונגרם לו שבר, המערער התעלם ממנו ולא עצר לבדוק את מצבו. בבית המשפט המחוזי נקבע מתחם בין 6-60 חודשי מאסר בפועל, ועל המערער נגזרו 6 חודשי מאסר. בערעור נקבע מתחם בין 18-48 חודשי מאסר, ועל המערער נגזרו 18 חודשי מאסר ועונשים נלווים.

17. לעניין הענישה הנוהגת אפנה גם לפסק הדין המנחה בנוגע ל"מרדפים" בע"פ 2410/04, **מדינת ישראל נ' אלקיעאן** (11.11.10); לע"פ 8963/17 **כפיר ששון נ' מדינת ישראל** (23.5.18); ע"פ 1520/16, **אחמד אלוראסנה נ' מדינת ישראל** (24.11.16); ע"פ (י-ם) 51132-01-16, **בנימין חיים נ' מדינת ישראל** (18.7.16); ת"פ (מחוזי י-ם) 52883-07-20 **מדינת ישראל נ' חגאזי** (10.3.21).

18. בעניינו, העבירה של השגת גבול אינה בין החמורות בעבירות הרכוש. הנאשם לא ביצע אותה בעצמו אלא המתין ברכב למעורב האחר. בנסיבות העניין מדובר בעבירה מינורית שאין צורך לקבוע לגביה מתחם נפרד. העבירות של חבלה בכוונה מחמירה וחבלה לרכב בוצעו למעשה יחד. מדובר במסכת עובדתית זהה ולפיכך נכון לקבוע להן מתחם אחד.

19. מבחינת נסיבות ביצוע העבירות, קיים אכן דמיון לפסיקה אליה הפנתה ב"כ המאשימה. עם זאת, רמת החומרה של האירועים המתוארים בפסיקה זו אינה דומה לרמת החומרה הנשקפת ממעשיו של הנאשם שבפני. כאן תואר מרדף נקודתי ביותר, אירוע חמור מאוד אך קצר של היתקלות בשתי הניידות. לא נטען כי המרדף המשיך לאחר מכן. בשלב הבא מתאר כתב האישום כי הנאשם נמצא במקום אחר כשהוא יושב ברכב, ולא נטען כלל כי ניסה להימלט. זאת, על אף שהאחר שהיה עמו ברכב בחר להימלט. הנאשם הפר את הוראות השוטרים ונהג באופן מסוכן שעלול היה לגרום לפגיעות קשות יותר בגוף ואף בנפש, אולם לא הוצגו מסמכים רפואיים ולא נמסרו פרטים אודות נזקי הגוף שנגרמו לשוטרים, כך שניתן להסיק כי הם היו מינוריים.

20. לנוכח כל האמור אני קובעת מתחם ענישה הנע בין 20-48 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים.

העונש הראוי

21. באשר לעונש במסגרת המתחם, הנאשם הוא צעיר כבן 28 ללא עבר פלילי. הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה, חסך זמן, הביע חרטה עמוקה והבהיר כי בכוונתו לפתוח דף חדש בחייו. מהתסקירים בעניינו עולה כי הנאשם למד שנתיים באוניברסיטת ביר זית ונאלץ להפסיק את לימודיו בשל קשיים כלכליים של המשפחה. הוא עבד במהלך השנים במקומות עבודה מסודרים וניהל אורח חיים נורמטיבי. מנגד צויין כי הוא מתקשה לקבל אחריות לעבירות, נוקט גישה מצמצמת ומטיל את האחריות על שותפו. לא ניתנה לגביו המלצה טיפולית, אך הומלץ להימנע ממאסר ממושך אשר עלול להעמיק דפוסים עברייניים. הסניגור טען, כאמור, כי הנאשם התקשה ביצירת התקשורת עם קצינת המבחן. הראיין התקיים בזום ובאמצעות מתורגמנית, והדבר השפיע על תוכן התסקיר.

לאור כל האמור העונש הראוי במקרה זה הוא בחלקו התחתון של מתחם הענישה.

22. לעניין הפיצוי הכספי אני מביאה בחשבון את העובדה שהוצגה תביעה אזרחית שהוגשה נגד הנאשם בגין נזקי הרכוש. בנוגע לשטרות, כאמור, לא הוכחו פגיעות משמעותיות, ובכל מקרה מדובר באירוע שנעשה במסגרת תפקידן, כך שהצורך בפיצוי הוא בעיקרו הצהרתי.

23. לפיכך אני מטילה על הנאשם עונש כמפורט להלן:

1. מאסר בפועל למשך 20 חודשים מיום מעצרו.
2. מאסר על תנאי ל-3 חודשים למשך 3 שנים על עבירות של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, על נהיגה בפזיזות, בקלות דעת או ברשלנות ועל נהיגה בפסילה או ללא רשיון נהיגה תקף.
3. פסילה בפועל למשך שנתיים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר.
4. פיצוי לשטרות שלי בלומה כהן ונועה לוי בסך 2,000 ₪ כל אחת.
5. חילוט הרכב ששימש לביצוע העבירה.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ו חשוון תשפ"ג, 20 נובמבר 2022, במעמד הצדדים.